

VOLT ÉS LESZ MÉG EGYSZER ÜNNEP E VILÁGON.

Ünnepi beszéd, 1934 március
15-én a gyulai országzászlónál:
Harsányi Pál esperes.

Ma a magyar föld, történelem és élet tavaszí dalos paszirtája akarok lenni, — ma reménységet és élelet adó fényes napsugár akarok lenni, midőn a magyar szabadság örök nagy emlékünnepén, a hazaszeretet szent csókjával köszöntelek Titeket, Gyula város népe, magyar véreim, magyar testvéreim.

Ma a lelkem lobogó lángjával tüzet gyujtok a Ti lelkeitekben is, — ma a szemem szikrázó tekintetével dicsőség és nagyság villámló fényét teremtem a Ti szeméitekben is, — ma azt akarom, hogy összedobbanjon minden szív, egybe-

fonódjék minden lélek, együtt pezsdüljön a vérünk és fölsugározzon innen a nagy alföldről Kárpátok bércein át az egek királyi trónjához, a közös, szent vallomás:

A magyarok Istenére

Esküszünk

Esküszünk, hogy rabok többé
Nem leszünk!

Még félárbocra eresztett zászló mellett is, még porig megalázott és meggyalázott magyarság nyomoruságának a mélységeiről is e történelmi multu város falai közül Isten királyi trónjáig kell fölszárnalni a magyar föld, történelem és élet bizonyásgtevéseinek: Volt és lesz még egyszer ünnep e világon!

Igen! Volt már ünnep egyszer e világon s ez ünnep tartott egy ezredéven át! Rózsás uju hajnalhasadással kezdődött, mikor föld, fű és harmatos

virág köszöntötte őseinket itt a Kárpátok völgyében, Duna-Tisza medencében, mondván: Hozsánna! Áldott aki jött a nagy Hadurnak, a magyarok Istenének nevében! — Azután feljebb sugározódott a dicsőség napja s benne az ünnepség fénye István, László, Könyves Kálmán és IV. Béla alatt, mikor a keresztyénség glóriájával homlokán, a nagy Hadur kardjával kezében rajtunk torpant meg a szörnyű tatárdulás, — még feljebb hágott a dicsőség sugárzó napja, mikor elébb az európai műveltség és keresztyénség védbástyája lévénk török áradat idején, mikor a Hunyadiak, Kinizsyek kezében villogott a győzedelmes kard, azután pedig mikor a haza és vallásszeretet szolgálatában a világtörténelem egére csillagbetűkkel iratott fel a Bocskaiak, Bethlenek, Rákóciak neve s

fennt lobogott a győzedelmes zászló: Istenért, hazáért és a szabadságért! — Delelő pontra azonban mégis akkor emelkedett, mikor csaknem egy évszázad előtt a magyar szabadság Géniuszának csókjától ihletetlen félistenként jártak e földön Petőfi és Kossuth, mikor földből nőttek a honvédek, mikor Branyiszkó, Isaszeg, Komárom, Nagysalló győzedelmes tűz és vérkeresztiség megszentelt helyévé leve, mikor a szabadság világtörténelmi tavaszát szülte, teremtetle a magyar, mikor mámorosan remegett a föld, örömben reszkettek a csillagok, mikor talán még az ég angyalai is azt énekeltek, hogy „mindnyájunknak el kell menni“, mikor mélység és magasság s az egész világ hirdeté, hogy: bizony a szabadság és dicsőség Istenének népe a magyar!

Én ma nem történelmet írok, én ma nem eseményeket beszélek el, én a magyar föld, történelem és élet lavaszi dalos pacsirtája, reménységet és életet adó fényes napsugara akarok tenni, épen azért hirdetem, hogy ennek a népnek a nemzetsége, ennek a dicsőségnek letéteményese, hordozója és örököse, ennek a vérnek továbbplántálója, ennek az ünnepségeknek szent részese vagy Te, én magyar népem.

Embernek lenni, teremtés koronájának lenni magában is nagy és dicső dolog, tudással alászállani a földnek mélyibe és fölemelkedni a csillagoknak magasságába, szédületes dolog, — de magyarnak lenni, szüleini itt a gyöngyharmatos, pacsirtadalos magyar rónán, — élni itt a buzavirágos, délibábos magyar földön, — járni azt az ugari, melyet atyáink köny-

nye, — verejtéke, — vére egy ezredéven át öntözött, — érezni, hogy a vér, mely ereinkben lüktet, magyar vér, a láng, mely szememben szikrázik s él a magyarság villáma, fénye, — az élet, amelyet élek, szent és ezredéves nagy történelem gyökeréből sarjad s az örök nagy Hadur királyi trónjához sugárzik: — egyszóval magyarnak lenni, több mint emberi méltóság és nagyság! A magyar nem egy faj, nem egy nép, nem egy nemzet a többi száz között, hanem a golgotai vérhullajtás szentségének, a husvéli fellámadás dicsőségének örök inkarnációja, — magyarnak lenni még az Uristentől is kivételes kegyelem!

Ha így érzessz, ha így hiszsz, ha így szeretsz, ha a márciusi nagy napok emlékeit így ünnepeled, óh én magyar népem, úgy hirdetem néked

bizonyosabban, mint ahogy a kétszer kellő négy. nemcsak azt hogy volt, hanem azt is, hogy lesz még ünnep egyszer e világon.

Megmámorosodott a szívem a magyar föld, történelem és életszerelmétől márciusidusán, megihletődik a lelkem a magyar szabadság örök nagyünnepén s látásokat látok. Nézem, ahogy az ég legszebb csillaga alászáll a földre, ide Duna—Tisza tájára, a Muzzeum lépcső oszlopára, valahogy zendül, harsog a szó ma is: „Talpra magyar, hi a haza“, — nézem, ahogy az ég legfényesebb napja leszáll a földre, ide Duna—Tisza tájra s lángra gyújt millió szívet mondván: „Veszélyben a haza“. — nézem, ahogy Csaba királyfi utja, millió és millió csillag leszáll földre, ide Duna—Tisza tájára, atyáink, őseink, hőseink serege s ke-

zünkbe adják a tatár, török, német verő kardot, a nagy Hadurnak kardját és áramlunk Szegednél, Makónál, Aradnál, Gyulavárinál, Nagyváradnál, Szalmárnál, Kassánál, Miskolcnál, Pozsonynál egy beláthatatlan, örök győzedelmű sereg gyermekből, aggastyánból, a beteg is megépül, az asszony is hős lesz, csak egy parancsol hallunk, azt is a vérünk diktálja: — előre a Kárpátok bérceire, az örök szent magyar határookra, kitűzni a magyar dicsőség zászlaját!

Magyar így emlékezz, magyar így ünnepelej, magyar így élj, ne félj, bizonyos, hogy lesz még egyszer ünnep e világon!

A Gyomai Ujság előfizetési ára negyedévre 1 P 30 fillér
